

«Στο λιμανάκι μου» της Κλεοπάτρας Κάτση

Εγειρε γλυκά το κεφάλι της στον ώμο του και ακούμπησε το χέρι της στο πρόσωπο του. Εκείνος την κοίταξε στοργικά στα μάτια και αιχμαλώτισε το χέρι της στο δικό του.

Άρχισε να χαϊδεύει γλυκά τα μαλλιά της και να μυρίζει αυτό το άρωμα που του έφερνε πάντα την ίδια ζάλη. Σηκώθηκε από τον καναπέ και της έκλεισε το μάτι, δεν άργησε να γυρίσει, μόνο που τώρα κρατούσε στα χέρια του, ένα μολύβι και μια λευκή σελίδα χαρτί.

" Γράψε μου αγάπη μου, γράψε για μας" της είπε χαμογελώντας. Γνώριζε πως η αγαπημένη του εκφραζόταν καλύτερα μέσα από την γραφή, όπως και εκείνος άλλωστε.

Πήρε λοιπόν τα απαραίτητα σύνεργα της και άρχισε να πλάθει προτάσεις, στην αγκαλιά του.

" Είναι εδώ, πλάι μου και με κρατά στην αγκαλιά του, πάντα με την ίδια τρυφερότητα. Μου χαμογελά και τα πράσινα μάτια του λάμπουν, τα μάτια του, που πλέον είναι το λιμανάκι μου. Ένα λιμάνι σταθμός στη ζωή μου, αφού του εμπιστευτήκα εμένα. Δεν υπάρχει γυρισμός, όλη μου η ζωή είναι εδώ, δική του.

Θα είναι πάντα το δικό μου φως, η δική μου πνοή. Θα κρατώ πάντα σφιχτά το απαλό του χέρι, θα έχω πάντα το άρωμα του φυλαχτό μου".

Τα μάτια του βούρκωσαν και έσκυψε το κεφάλι του στον ώμο της, πήρε μια βαθιά ανάσα και με όσα λόγια του είχαν απομείνει της ψιθύρισε:

" Μη συνεχίζεις, δώσε μου το χαρτί και άσε με να σου γράψω, ότι μπορώ" πήρε στα χέρια του την μισογραμμένη σελίδα και άρχισε να γράφει. Δεν μιλούσε, μόνο έγραφε με το κεφάλι του σκυφτό, προσηλωμένος στο χαρτί.

Μετά από λίγο έβαλε την τελευταία του τελεία και διάβασε, από μέσα του, χωρίς να πει κουβέντα. Ακούμπησε το μολύβι στο κομοδίνο δίπλα του. Την πήρε ξανά στην αγκαλιά του και άρχισε να διαβάζει σιγανά.

" Δεν μπόρεσα να κατεβάσω από τον ουρανό το αστέρι που είχες πρωτοδεί στην αγκαλιά μου, ούτε την πανσέληνο στην οποία τραγούδησες γλυκά. Μα όλα τ' άστρα τ' ουρανού, δεν είναι αρκετά για να σου πω το πόσο σ' αγαπάω, ελπίδα μου, ζωή μου.

Δεν είναι αρκετή όλη η χρυσόσκονη του κόσμου, για να περιγράψει, το φως που καθρεφτίζεται στα πράσινα μάτια σου, την ώρα που κοιτάς τα δικά μου, με τόση αγάπη. Μιαν αγάπη τόσο αγνή κι αθώα, που στάζει σαν μέλι, στην μεγάλη σου ψυχούλα. Αχ ψυχούλα μου! Να με κρατάς, σε έχω ανάγκη, να μου γελάς για να ομορφαίνεις την μέρα μου και να μου μιλάς, για ν' ακούω την φωνή σου, να με ηρεμεί, σαν γλυκιά μελωδία που ξέφυγε από κάποια αρμονία ενός αγαπημένου σου συνθέτη.

Δεν συνηθίζω να χρησιμοποιώ τέτοιες παρομοιώσεις και το ξέρεις, μα να, είναι που προσπαθώ να σε κάνω να καταλάβεις, πως είσαι για μένα, ο πιο πολύτιμος λίθος μου, το σμαράγδι μου. Που δεν θέλω τίποτα άλλο, παρά μόνο να το κοιτάζω σαν αστράφτει, στα μάτια.

Να με αφήνεις να πειράζω τα καστανόξανθα μαλλιά σου, για να ηρεμείς, όταν στεναχωριέσαι, γιατί τον πόνο στα μάτια σου δεν τον αντέχω, αγάπη μου. Με καταστρέφει πιο πολύ από κάθε τι άλλο. Γλυκέ μου πόνε.

Αγκαλιές πήρα και έδωσα πολλές, ποτέ όμως δεν έδωσα την ψυχή μου σε κανέναν, απόψε σου την χαρίζω. Να την έχεις φυλαχτό σου και να θυμάσαι πως εσύ, εσύ την κρατάς, σε εσένα την εμπιστεύτηκα.

Δεν είμαι καλός στα πολλά λόγια και το ξέρεις, μα ακόμα και να 'μουν, δεν θα μου έφταναν για να σου πω όλα όσα θέλω. Και το περίεργο είναι το ότι δεν ξέρω τι να σου πω, δεν μπορώ να σου δώσω να καταλάβεις, αυτό το μοναδικό συναίσθημα που με κυριαρχεί ανεξέλεγκτα, γλυκό μου παραμύθι.

Δε σ' αγαπώ σαν να 'σουν ρόδο αλατιού, τοπάτσι,
σαΐτα από γαρούφαλα που τη φωτιά πληθαίνουν:
σ' αγαπώ ως αγαπιούνται κάποια πράγματα σκούρα,
μυστικά, μέσ' από την ψυχή και τον ίσκιο.

Σ' αγαπώ καθώς κάποιο φυτό που δεν ανθίζει,
μα που μέσα του κρύβει το λουλουδόφως όλο,
και ζει απ' τον έρωτά σου σκοτεινό στο κορμί μου
τ' άρωμα που σφιγμένο μ' ανέβηκε απ' το χώμα.

Σ' αγαπώ μη γνωρίζοντας πώς, από πού και πότε,
σ' αγαπώ στα ίσια δίχως πρόβλημα ή περηφάνια
σ' αγαπώ έτσι γιατί δεν ξέρω μ' άλλον τρόπο,
παρά μ' ετούτον όπου δεν είμαι μήτε είσαι,
που το χέρι σου πάνω μου το νιώθω σαν δικό μου,
που όταν κοιμάμαι κλείνουν και τα δικά σου μάτια.

Δανείζομαι και γράφω τα λόγια του Πάμπλο Νερούδα, μη με ρωτήσεις που τα γνωρίζω, διάβασα αυτό και ήθελα να το αφιερώσω σε εσένα, στο λιμανάκι της ζωής μου".

" Συγγνώμη, εάν σε στενοχώρησα άδικα, μερικές φορές αγάπη μου, μα πονώ όταν, κρατούν το δικό μου λιμάνι άλλοι. Μην με αφήσεις ποτέ".

Άφησε το φύλλο με την εξομολόγηση της αγάπης τους επάνω στο κομοδίνο. Στέγνωσε το δάκρυ που δεν πρόλαβε να τρέξει από το πρόσωπο της νεράιδας του και κλείστηκε στην αγκαλιά της.

http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/10/blog-post_18.html?sref=fb